

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. L.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2019 č.j. CPR-18099-3/ČJ-2019-930310-T221

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 17. 6. 2019 ke Krajskému soudu v Praze (usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2019 č.j. 49 A 6/2019-39 bylo rozhodnuto o postoupení věci Městskému soudu v Praze) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že její žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), se nevyhovuje a cizinka se nepropouští.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný nezohlednil vše, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl další nutné důkazy a nevyšel tak ze skutečného stavu věci. Žalovaný zejména nezohlednil skutečnost, že žalobkyně je rodinnou příslušnicí občana EU, s nímž žije po 4 roky ve sdílené domácnosti, a neučinil tak ani po opakovaném předložení důkazů ze strany žalobkyně, naopak celé rozhodnutí zakládá na prvním protokolu z výslechu žalobkyně. Zároveň žalovaný neprovedl důkazy, ačkoliv provedení dalších důkazů bylo zcela zásadní pro zjištění skutečného stavu věci, a žalobkyně a její partner žalovaného sami opakovaně informovali, že jsou ochotni se dokazování podrobit. S ohledem na pochybení ve věci šetření ohledně vztahu s občanem EU pak opřel žalovaný své rozhodnutí o nemožnosti udělení zvláštních opatření o nesprávný základ. S ohledem na rodinnou situaci žalobkyně je zajištění nepřiměřené také z hlediska jeho délky, která se blíží maximální možné délce zajištění. Zajištění dopadá negativně na fyzické i psychické zdraví žalobkyně, mimo jiné i s ohledem na skutečnost, že žalobkyně se v zařízení pro zajištění cizinců cítí být opakovaně poškozována jednáním policie, na které podala již několik stížností. Žalobkyně dále namítla, že zajištění je nezákonné také proto, že s ohledem na skutečnosti, že je rodinnou příslušnicí občana EU a chystá se svůj pobyt v ČR regularizovat, lze mít důvodné pochybnosti o tom, zda bude vůbec možné realizovat jeho účel, jímž je správní vyhoštění. Dále žalobkyně uvedla, že ačkoliv si nebyla při prvním pohovoru učiněném za účelem vydání původního rozhodnutí o zajištění ze dne 8. 2. 2019 schopna vzpomenout na všechny relevantní skutečnosti, v rámci dalšího řízení doplnila potřebné informace a předložila důkazy, jež měly být pro policii přinejmenším indicií možného vztahu s občanem EU. Dne 26. 2. 2019 žalobkyně podala Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy podnět k opětovnému posouzení důvodu zajištění dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V podnětu uvedla, že v České republice bydlí se svým přítelem polské národnosti, C. J., nar. X, bytem P., žije s ním v pevném, dlouhotrvajícím vztahu déle jak 4 roky a bydlí spolu ve sdílené domácnosti na adrese M., P., a to od 1. 12. 2014 do 8. 2. 2019. Uvedené skutečnosti doložila čestným prohlášením partnera ze dne 2. 3. 2019, jež zaslal dne 6. 3. 2019 správnímu orgánu v rámci doplnění podnětu k přezkoumání důvodů zajištění ze dne 26. 2. 2019. Uvedené skutečnosti doplnila kopií nájemních smluv a jejich dodatků vedených na jméno partnera a hraniční průvodkou partnera, kterou si partner dne 9. 5. 2019 obstaral na Policii České republiky. Partner je tedy oficiálně zaregistrován k pobytu na území ČR, a to na uvedené adrese. Tvzení, že partner není od 29. 9. 2004 oficiálně přihlášen k pobytu nikde na území ČR, tak nemá oporu ve správním spise. Podle žalobkyně naplnění účelu zajištění, tj. její správní vyhoštění, není ani potenciálně možné, neboť je rodinnou příslušnicí občana EU a jako taková si bude moci pobyt v ČR zlegalizovat. I pokud by správní orgán dospěl k závěru, že rodinnou příslušnicí občana EU není, domnívá se, že správní vyhoštění nebude možné realizovat také z toho důvodu, že by s ohledem na hloubku jejích rodinných a soukromých vazeb k České republice bylo nepřiměřené a představovalo by porušení právních závazků České republiky. Žalobkyně na území České republiky žije na různé typy pobytů již od roku 1997, tedy více než 20 let. V České republice žije s přítelem polské národnosti v pevném, intenzivním a dlouhotrvajícím vztahu již čtyři roky, domluví se plynule česky, má zde z hlediska rodinného zázemí a sociálních vazeb vybudovanou dlouhodobou životní perspektivu, má zde všechny své přátele, rodinné zázemí včetně svých dvou dětí, které zde absolvovaly školní docházku, vystudovaly a nyní pracují, domluví se plynule česky a mají zde trvalý pobyt. Její děti jsou tedy řádně a plně integrovány do české společnosti. Její dcera se dokonce chystá žádat o české občanství. O vazbě žalobkyně na ČR svědčí délka jejího

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pobytu, který je nadto od doby ztráty pasu nepřetržitý, naopak na Ukrajině nikoho nemá, má problém domluvit se ukrajinským jazykem a nemá k této zemi žádný intenzivní vztah. S výjimkou své pobytové situace žalobkyně žije řádným životem, v Česku nepáchá trestnou činnost. Hodlá podat žádost o přechodný pobyt jako rodinná příslušnice občana EU. Žalobkyně jako rodinná příslušnice občana EU neohrožuje bezpečnost státu ani veřejné zdraví, a tudíž jí nelze uložit správní vyhoštění dle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně její správní vyhoštění není fakticky možné nebo je přinejmenším velmi nepravděpodobné, i proto lze mít důvodné pochybnosti o tom, zda bude vůbec možné realizovat účel zajištění, kterým je správní vyhoštění.

3. Dále jsou v žalobě uvedeny podrobnosti o vztahu žalobkyně a jejího tvrzeného přítele polské státní příslušnosti s tím, že žalobkyně i její partner jsou nadále ochotni podrobit se dalšímu výslechu či domovní prohlídce a že její partner se za tímto účelem dne 14. 6. 2019 dokonce sám dostavil na policii. Lze si jen těžko představit, že by někdo podnikal pro osobu v zařízení pro zajištění cizinců všechny tyto kroky, pokud mezi těmito osobami neexistoval silný partnerský vztah. Dále žalobkyně jako nepřezkoumatelné označila tvrzení žalovaného, že „prohlášení přítele účastnice řízení, že žijí ve společné domácnosti, nemůže mít vzhledem k uvedeným skutečnostem sílu důkazního břemene“. Žalobkyně zpochybnila argument žalovaného, že žalobkyně nedoložila žádný relevantní doklad, který by potvrdil, že má na území České republiky zajištěno ubytování, když právě tyto skutečnosti dle žalobkyně jasně vyplývají z kopií nájemních smluv a dodatků vedených na partnera v kombinaci s čestným prohlášením partnera. V uvedených dokumentech žalobkyně dle svého tvrzení logicky nemohla a nemůže figurovat, neboť od roku 2009 nevlastní žádný platný doklad totožnosti a o povolení pobývat v uvedených prostorách tak oficiálně požádat nemohla. Na uvedené adrese přesto fakticky po čtyři roky bydlí. Žalovaný pochybil, když došel k závěru, že na uvedené adrese pobývat nemůže, pouze na základě podmínek nájemních smluv. Podle žalobkyně bylo povinností žalovaného tuto skutečnost ověřit jiným způsobem než odkazováním se na nájemní smlouvy, například formou domovní prohlídky. Skutkový základ, ze kterého měl správní orgán vycházet při vydání napadeného rozhodnutí, měl být odlišný od skutkové podstaty, ze které vycházel při vydání původního rozhodnutí o zajištění ze dne 8. 2. 2019. Podle žalobkyně základem pro vydání napadeného rozhodnutí je její první výpověď ze dne 8. 2. 2019, kterou navíc učinila po noci strávené na záchytné stanici, a nikoliv veškeré později dodané podklady. I jako osoba závislá na alkoholu má žalobkyně nárok, aby s ní bylo zacházeno důstojně, aby nebyla automaticky považována za nedůvěryhodnou a aby byl na nové skutečnosti, které opakovaně uvádí, kladen dostatečným způsobem zřetel. Pokud měl správní orgán nadále pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobkyně, mohl a měl si opatřit další důkazy, například předvolat partnera na policii, provést domovní prohlídku, zejména jestliže žalobkyně a její partner správní orgán informovali, že jsou ochotni se takovému druhu dokazování podrobit. Správní orgán tak neučinil, nesprávně vyhodnotil situaci žalobkyně, když dospěl k závěru, že není rodinnou příslušnicí občana EU, a o tento chybný skutkový základ opřel své rozhodnutí nevyhovět žádosti o propuštění ze zařízení. Dále žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 45 A 4/2019-50 ze dne 4. 6. 2019, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění žalobkyně, a doplnila, že dne 14. 6. 2019 se její partner osobně dostavil na Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, policii předal oznámení, že je ochoten absolvovat výslech či domovní prohlídku, a oznámil jí dobu své nepřítomnosti v České republice. Dále žalobkyně namítala, že v ČR pobývala

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

několik let legálně, o čemž svědčí i skutečnost, že byla schopna sem přivést své děti, které splnily školní docházku, vystudovaly a nyní pracují a mají trvalý pobyt. Navíc se žalobkyně snažila legalizovat svůj pobyt prostřednictvím řízení o mezinárodní ochraně. Doplnila, že její dřívější právní zástupce ji v minulosti zastupoval nevhodným způsobem; ačkoliv mu za služby platila, opakovaně jí radil, aby čekala, ale nesdělil jí žádné další podrobnosti ohledně jejího případu a nakonec jí přestal zvedat telefon. O skutečnosti, že její žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta a že se má dostavit pro výjezdní příkaz, nebyla právníkem řádně poučena. Když jí na OAMP odmítli prodloužit cestovní průkaz totožnosti, nevěděla, jak svou situaci dále řešit; pravděpodobně měla zvážit změnu právníka, ale jelikož právníkovi zaplatila nemalou částku a neorientuje se v českém právním prostředí, nevěděla, na koho jiného by se obrátila. Dále žalobkyně namítala, že ztrátu pasu se také snažila řešit, na zastupitelském úřadě Ukrajiny jí ovšem sdělili, že jí nový pas nevydají, neměla tedy možnost nový pas vyřídit, a proto ani v praxi nemohla vycestovat, i kdyby o této povinnosti byla právním zástupcem informována. Bylo tak pro ni v praxi nemožné dostát svým povinnostem. Všechny uvedené skutečnosti dle závěru žalobkyně měly vést k závěru o možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla ochotna podrobit se zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) či c) téhož zákona, jež by bylo dostatečné pro naplnění účelu zajištění; žalobkyně zde má dlouhodobou adresu místa pobyt, kterou může oznámit policii a zdržovat se tam za účelem pobytové kontroly, a dále zde má partnera a rodinu včetně svých dvou dětí, rovněž se aktivně snaží řešit svoji situaci a v dlouhodobém horizontu by ráda legalizovala svůj pobyt skrze svého partnera. Žalobkyně navíc uvedla, že v případě, že vyčerpá všechny opravné prostředky a bude muset na Ukrajinu vycestovat, vycestuje dobrovolně. Žalovaný tedy nemá důvod se domnívat, že by žalobkyně mařila případnou možnost realizace správního vyhoštění, a mohl uložit některé z mírnějších opatření.

4. Žalobkyně rovněž namítala, že zajištění je nepřiměřené z hlediska jeho délky a dopadá negativně na její psychické i fyzické zdraví. Má silnou alergii, zároveň trpí zavodňováním a trombózami, v důsledku zavodňování v zařízení pro zajištění cizinců rychle přibývá na váze. Žalobkyně si opakovaně stěžuje na postup zdravotnického personálu, který dle jejího názoru nevychází vstříc jejím potřebám. Zajištění negativně dopadá na její psychické zdraví, jelikož se cítí být opakovaně poškozována jednáním policie, na které podala již několik stížností. Konkrétně žalobkyně zmínila, že dne 9. 5. 2019 při předávání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění jí pracovníci policie neumožnili, aby si rozhodnutí v klidu přečetla, byla tlačena k tomu, aby rozhodnutí co nejrychleji podepsala. Policie jí vyhrožovala, že pokud nepodepíše, bude vyhoštěna. Žalobkyně se na místě dožadovala možnosti si rozhodnutí v klidu prostudovat, což jí nebylo umožněno, pod nátlakem tedy podepsala. Proti tomuto postupu policie žalobkyně nepodala žádnou stížnost. Dále žalobkyně vznášela námitky proti postupu policie ve vztahu k okolnostem její návštěvy ze dne 27. 5. 2019, na kterou dne 29. 5. 2019 podala stížnost. Další stížnost se týká nevyhovění ze strany policie na žádost o prodloužení návštěvy dcery žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců ze dne 7. 6. 2019. Žalobkyně uzavřela, že policie s ní zachází způsobem, který je diskriminační, poškozuje její práva a její důstojnost. V důsledku předchozích incidentů žalobkyně požádala sociální pracovníky v zařízení pro zajištění cizinců o zprostředkování odborné psychologické pomoci. I z těchto důvodů je další

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

setrvání v zařízení pro zajištění cizinců pro žalobkyni zvláště náročné a jeví se jako nepřiměřené.

5. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení v zákonem stanovené lhůtě pěti dnů od podání žaloby nenavrhli nařízení jednání o věci samé a soud jednání nepovažoval za nezbytné.
8. Soud ze správního spisu a ze svých předcházejících rozsudků ve věcech žalobkyně (č.j. 13 A 16/2019-25 a č.j. 1 A 31/2019-64) zjistil, že žalobkyni bylo rozhodnutím Služby cizinecké policie ze dne 8. 4. 2010 č.j. CPPH-6394/ČJ-2010-004003 (v právní moci ode dne 14. 4. 2010) uloženo správní vyhoštění z území České republiky na 2 roky. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 20. 12. 2011 č.j. KRPA-85409/ČJ-2011-000022 (v právní moci ode dne 28. 12. 2011) bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 4 roky. Dne 26. 1. 2012 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o udělení azylu. Žalobkyni azyl udělen nebyl, přičemž dne 25. 3. 2013 byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost (v právní moci ode dne 11. 4. 2013).
9. Dne 8. 2. 2019 byla policejní hlídka vyslána na protialkoholní záchytnou stanici v Praze ke kontrole žalobkyně, která na výzvu policie nepředložila cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti, načež byla zajištěna dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Téhož dne bylo žalobkyni oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9., písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců. Při výsledku před Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy dne 8. 2. 2019 žalobkyně mimo jiné uvedla, že je schopna sepsání protokolu. Je rozvedená, má 2 děti ve věku 27 a 28 let. Do schengenského prostoru naposledy vstoupila autobusem z Ukrajiny přes Polsko do České republiky v září 2009, od té doby na území pobývá nepřetržitě. V současné době nemá v České republice ani v jiném členském státě povolen pobyt ani podanou žádost k pobytu. Na území České republiky zůstala, protože na Ukrajině nikoho nemá, rodiče již zemřeli. Když jí bylo uděleno správní vyhoštění, nevycestovala, protože se bála jet na Ukrajinu, proto požádala o azyl. Rok a půl chodila na prodloužení azylové kartičky a pak jí řekli, že už jí nic prodlužovat nebudou, a poslali ji pryč. Pracovala brigádně v různých restauracích, názvy ani adresy si nepamatuje. Je si vědoma skutečnosti, že na území České republiky pobývá neoprávněně. Neučinila žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Nemá cestovní doklad od té doby, kdy jí byl ukraden, tj. v roce 2009. Pokusila se vyřídit si nový doklad, ale na zastupitelském úřadě Ukrajiny jí řekli, že jí nový doklad neudělají. Od roku 2009 cestovní doklad nemá. V minulosti s ní bylo vedeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Na uvedené správní vyhoštění nevycestovala, poté, co ji chytila policie, byla odvezena do zařízení Bělá-Jezová. V současné době nemá na území povolen žádný pobyt. Je si vědoma skutečnosti, že jí může být uloženo správní vyhoštění. Žádala o azyl na území České republiky, když byla zajištěna v Bělé-Jezové v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

roce 2012. Na území České republiky bydlí v Praze – Řepích, přesnou adresu si nepamatuje. Na uvedené adrese bydlí s přítelem polské státní příslušnosti jménem J., příjmení si nepamatuje. Žijí spolu 4 roky. Bydlí v garsonce, velikost cca 42 m². Bydlí tam pouze ona a přítel. Na území České republiky nepáchala žádnou trestnou činnost, nepracuje zde, zdravotní pojištění nemá, nemá zde žádné aktivity, má tu syna a dceru. Nestará se o žádnou osobu ani nemá žádnou vyživovací povinnost. Na Ukrajině nikoho nemá. Vlastní tam byt, který v současné době pronajímá. Nemá v ČR žádné závazky, pohledávky ani dluhy. Ukončení jejího pobytu by vadilo jejím dětem. V současné době nemá dostatek prostředků k pobytu a vycestování z území České republiky. Není tu přihlášena k pobytu, nemá dostatek finančních prostředků na složení finanční záruky. Bojí se vycestovat na Ukrajinu kvůli politické situaci. Na Ukrajině jí nic nehrozí. V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vycestuje z území České republiky dobrovolně na Ukrajinu. Dlouhodobě neužívá žádné léky ani drogy, cítí se být zdráva. Je závislá na alkoholu, neléčí se s tím. Na území zde nemá žádný majetek, nepožaduje vyrozumění zastupitelského úřadu ani žádné osoby o jejím zajištění. Rozuměla všem kladeným otázkám, nechce nic doplnit.

10. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 2. 2019 č. ZS46709 vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8. 2. 2019 č.j. KRPA-59882-8/ČJ-2019-000022-ZSV bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce 4 roků dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9., písm. c) bodu 1. zákona o pobytu cizinců, přičemž podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 3. 2019 č.j. CPR-11455-2/ČJ-2019-930310-V230 bylo odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno. Toto rozhodnutí žalovaného bylo po vydání žalobou napadeného rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2019 č.j. 45 A 4/2019-50 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a to pro nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.
11. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 8. 2. 2019 č.j. KRPA-59882-10/ČJ-2019-000022-ZSV byla žalobkyně zajištěna dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019 č.j. 13 A 16/2019-25. Řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku je Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 3 Azs 124/2019. Dne 26. 2. 2019 žalobkyně podala podnět k opětovnému posouzení zajištění dle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jež následně doplnila o česné prohlášení pana C. J. o tom, že s žalobkyní žil ve společné domácnosti ode dne 1. 12. 2014 do 8. 2. 2019, a nájemní smlouvu s dodatky na jméno pana J. Správní orgán žalobkyni informoval, že neshledal důvody pro ukončení jejího zajištění. Dne 7. 5. 2019 Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy vydalo rozhodnutí č.j. KRPA-59882-44/ČJ-2019-000022, kterým prodloužilo dobu zajištění žalobkyně o 60 dnů. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 30. 5. 2019 č.j. 1 A 31/2019-64; řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku je Nejvyšším správním soudem vedeno pod sp. zn. 10 Azs 216/2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

12. Dne 29. 4. 2019 žalobkyně podala žádost o propuštění ze zařízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2019 č.j. CPR-18099-3/ČJ-2019-930310-T221 žádosti o propouštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců nebylo vyhověno a žalobkyně nebyla propuštěna.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
15. Podle § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.*
16. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
17. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

19. Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, lze vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let; do této doby se nezapočítává doba výkonu trestu odnětí svobody, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.
20. Než soud přistoupí k vypořádání jednotlivých žalobních bodů, musí odkázat na rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 3. 2019 č.j. 13 A 16/2019-25, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o zajištění žalobkyně, a ze dne 30. 5. 2019 č.j. 1 A 31/2019-64, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobkyně. V uvedených rozsudcích se Městský soud v Praze podrobně zabýval důvody pro zajištění žalobkyně a odůvodnil, proč bylo její zajištění, resp. prodloužení doby jejího zajištění, shledáno jako zákonné. Soud považuje argumentaci obsaženou v těchto rozsudcích za relevantní a plně použitelnou i v nyní posuzované věci týkající se rozhodnutí o nepropuštění žalobkyně ze zařízení, jež bylo vydáno pouhých 9 kalendářních dnů poté, kdy bylo vydáno již dříve zdejším soudem přezkoumané (srov. rozsudek č.j. 1 A 31/2019-64) rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. Do dne vydání tohoto rozsudku pak nebylo rozhodnuto ani o jedné z obou kasačních stížností podaných proti uvedeným rozsudkům.
21. Podle závěru soudu v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo postaveno najisto, že by žalobkyně skutečně žila s občanem Evropské unie v trvalém partnerském vztahu a žila s ním ve společné domácnosti, tedy že by žalobkyně byla rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K tomu lze blíže poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019 č.j. 1 Azs 151/2018-28, v němž bylo konstatováno, že „[j]akkoliv lze se stěžovatelem v obecné rovině souhlasit, že existence reálného předpokladu pro vyhoštění představuje jednu z podmínek zajištění cizince, nelze přehlížet smysl řízení o zajištění, jímž není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Správní orgán je povinen předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné, jsou-li překážky vycestování správnímu orgánu v době rozhodování o zajištění známy nebo vyšly-li v řízení najevo (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 As 79/2010 - 150). V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.“ Příléhavými jsou i závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017 č.j. 2 Azs 281/2016-50: „...předmětem žalobního přezkumu nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž rozhodnutí o zajištění pro účely správního vyhoštění. Pokud jde tedy o zásah napadeného rozhodnutí do rodinných vazeb stěžovatelky na území České republiky, ten

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

spočívá toliko v dočasném omezení její svobody pobytu, které ovšem nevylučuje kontakt s rodinnými příslušníky (viz § 144 zákona o pobytu cizinců). (...) V rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku jejího vyhoštění. Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o vyhoštění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek).“

22. Jelikož žalobkyně při svém výsledku před Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy dne 8. 2. 2019 si nebyla schopna vybavit jméno svého tvrzeného přítele, jakož ani adresu, kde měla po čtyři roky bydlet ve společné domácnosti s přítelem polské státní příslušnosti, lze uzavřít, že žalovaný nepochybil, jestliže její tvrzení považoval za účelová a přistoupil k zajištění a následnému prodloužení doby zajištění žalobkyně, resp. že nevyhověl její žádosti o propuštění ze zařízení.
23. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí pak bylo vydáno jak závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, podle něhož vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné, tak i rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy a navazující rozhodnutí žalovaného jako odvolacího správního orgánu o správním vyhoštění žalobkyně z území členských států EU na dobu 4 let, kde se správní orgány zabývaly zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to i ve vztahu k jejím dvěma dětem, jež mají rovněž pobývat na území České republiky. Skutečnost, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2019 č.j. 45 A 4/2019-50 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019 č.j. CPR-11455-2/ČJ-2019-930310-V230 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení, nemá pro posuzovaný případ žádný význam, a to jednak proto, že tento rozsudek byl vydán až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při soudním přezkumu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (tj. v dané věci ke dni 16. 5. 2019), jednak proto, že Krajský soud v Praze nedospěl k závěru o tom, že by žalobkyně byla rodinným příslušníkem občana EU (či že by její správní vyhoštění bylo vyloučeno), nýbrž zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění žalobkyně z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Bude tak úkolem správních orgánů (žalovaného, příp. Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy), aby se v rámci dalšího (vyhošťovacího) řízení zabývaly otázkou, zda žalobkyně je, či není rodinným příslušníkem pana C. J. jakožto občana Evropské unie. Pokud však jde o napadené rozhodnutí ve věci nevyhovění žádosti o propuštění ze zařízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců, toto bylo vydáno v okamžiku, kdy zde existovala pravomocná rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně z území členských států EU, z nichž bylo patrné, že realizace vyhoštění žalobkyně je možná. Žalovaný nepochybil, jestliže při vydání žalobou napadeného rozhodnutí z těchto rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobkyně vycházel a sám rovněž shledal, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU. Žalobkyní (a jejím tvrzeným přítelem) předložené dokumenty nesvědčí o jednoznačném opaku [tomu ze všech předložených dokumentů může nasvědčovat toliko formulářově vyplněné čestné prohlášení pana J., které však nelze označit za jednoznačný a nezpochybnitelný důkaz svědčící o existenci trvalého partnerského vztahu a o sdílení společné domácnosti mezi ním a žalobkyní ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pobytu cizinců; pokud pak jde o žalobkyni navržený důkaz oznámením pana J. ze dne 11. 6. 2019, jež měl pan J. doručit Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy dne 14. 6. 2019, tento dokument byl správnímu orgánu k dispozici až v době po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pročez soud s ohledem na shora odkazovanou zásadu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl] a nadále zde existuje nikoliv nevýznamná pochybnost, zda tato tvrzení nejsou účelová, jež pramení z výsledku žalobkyně před Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy ze dne 8. 2. 2019, kdy si žalobkyně nebyla schopna vzpomenout na jméno svého partnera, s nímž měla více než čtyři roky sdílet společnou domácnost, ani na adresu, kde se má tato společná domácnost nacházet (k tomu soud podotýká, že ani pro případ, že by žalobkyně byla ještě v okamžiku výsledku pod vlivem alkoholu, není dle názoru zdejšího soudu příliš pravděpodobné, že by si nevzpomněla dokonce ani na jméno svého partnera).

24. V době vydání napadeného rozhodnutí tedy nebylo naprosto evidentní, že by žalobkyně byla rodinným příslušníkem občana EU, tj. že by se na žalobkyni uplatnil § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (tedy zpřísněné podmínky pro správní vyhoštění občana EU nebo jeho rodinného příslušníka), popř. že by její správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 cit. zákona, event. že by se jednalo o rozhodnutí nepřiměřené ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Existovala zde nezanedbatelná pravděpodobnost (byť nikoliv jistota), že tvrzení žalobkyně o vztahu s občanem Polské republiky byla účelová a smyšlená. Žalovaným učiněná skutková zjištění tak byla pro účely rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zařízení dostačující. Jelikož v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo naprosto evidentní, že by správní vyhoštění žalobkyně z území Evropské unie bylo nerealizovatelné (v době vydání napadeného rozhodnutí vše nasvědčovalo opaku), nemůže obstát ani námitka nerealizovatelnosti účelu zajištění, tedy správního vyhoštění žalobkyně.
25. Pokud jde o zásah napadeného rozhodnutí do rodinných vazeb žalobkyně na území České republiky, ten spočívá toliko v dočasném omezení její svobody pobytu, které ovšem nevylučuje kontakt s rodinnými příslušníky (viz § 144 zákona o pobytu cizinců). V rámci přezkumu rozhodnutí o nepropuštění cizince ze zařízení dle § 129a zákona o pobytu cizinců pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života žalobkyně v důsledku jejího vyhoštění; řízení o zajištění, příp. o propuštění ze zařízení nemůže nahrazovat vyhošťovací řízení, kde se otázka zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince zkoumá nejkomplexněji.
26. Ze všech shora uvedených důvodů považoval soud za nadbytečné vypořádání jednotlivých žalobních námitek úzce souvisejících s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně (např. námitek týkajících se nájemní smlouvy a dodatků či hraniční průvodky partnera, podrobností týkajících se tvrzeného vztahu žalobkyně a pana J., zpochybňování jednotlivých argumentů žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně atd.); tato otázka bude předmětem dalšího řízení o správním vyhoštění žalobkyně, v rámci řízení o propuštění žalobkyně ze zařízení však pro podrobné posuzování této otázky není místo. Žalovaným učiněné závěry v napadeném rozhodnutí jsou pak logické, konzistentní a přesvědčivé.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

27. Pokud jde o námitky týkající se osobní a rodinné situace žalobkyně (má zde dvě dospělé, integrované a pracující děti, z nichž jedno hodlá podat žádost o udělení státního občanství, žije zde více než dvacet let řádným životem, na Ukrajině nikoho nemá,...), tyto námitky mají své místo především v řízení vyhošťovacím, nikoliv v řízení o žádosti o propuštění ze zařízení. Přesto však soud uvádí, že žalobkyně se zjevně i přes uložená pravomocná a vykonatelná správní vyhoštění na území České republiky zdržovala neoprávněně, a to dlouhodobě (v letech 2013 – 2019), tedy existuje nezanedbatelná pravděpodobnost, že veřejný zájem na dodržování právních předpisů a na tom, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci s platným pobytovým oprávněním, převáží nad právem žalobkyně na zachování soukromého a rodinného života. Žalovaný pak v době vydání napadeného rozhodnutí rovněž vycházel ze skutečnosti, že žalobkyni bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění (ke zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2019 ve věci správního vyhoštění žalobkyně došlo až po vydání napadeného rozhodnutí). Z uvedených důvodů žalovaný nepochybil, když přes veškeré žalobkyní uváděné soukromé a rodinné vazby přistoupil k jejímu zajištění, resp. nevyhověl její žádosti o propuštění ze zařízení.
28. Namítala-li žalobkyně, že nevěděla o svém nelegálním pobytu vinou svého tehdejšího právního zástupce, soud uvádí, že bylo věcí právního zástupce, aby svou klientku (žalobkyni) o vydání rozhodnutí, na jehož základě žalobkyně nebyla oprávněna pobývat na území České republiky, zpravil. Pokud tak neučinil, žalobkyně se jistě mohla obrátit např. na Českou advokátní komoru, popř. podat na bývalého právního zástupce žalobu v občanském soudním řízení na náhradu způsobené újmy. Jakékoliv případné pochybení dřívějšího právního zástupce žalobkyně však jde pouze k tíži žalobkyně a nic nemění na tom, že veškeré písemnosti doručované ze strany orgánů veřejné moci tomuto právnímu zástupci byly z hlediska zákona považovány za řádně doručené žalobkyni (proto soud neprováděl navržený důkaz výzvou pro dřívějšího právního zástupce o poskytnutí kopií ze spisu). Žalobkyně tak měla a mohla vědět, že nebyla oprávněna pobývat na území České republiky, přičemž jak plyne z protokolu žalovaného o výsledku žalobkyně ze dne 8. 2. 2019, žalobkyně si této skutečnosti zjevně vědoma byla. Z uvedených důvodů soud této námitce nemohl přisvědčit. Na shora uvedených závěrech nemění ničeho ani tvrzené pochybení ukrajinského zastupitelského úřadu v České republice. Žalobkyně bez jakéhokoli důkazu uvedla, že jí na zastupitelském úřadě sdělili, že jí nový pas nevydají. I kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, žalobkyně dokonce ani netvrdila, že by se snažila obrátit na zastupitelský úřad v této věci opakovaně nebo stěžovat si na jeho postup, popř. že by se během dlouhých let svého neoprávněného pobytu jakýmkoliv jiným způsobem snažila řešit svůj neoprávněný pobyt (s výjimkou nedůvodné žádosti o azyl, přičemž azylové řízení bylo skončeno již v roce 2013). Ani tyto žalobní námitky nemohou obstát.
29. Soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobkyně takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobkyně nerespektovala pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a nadále neoprávněně setrvala na území České republiky, přičemž jak vyplývá z jejího výsledku ze dne 8. 2. 2019, svého neoprávněného pobytu na území České republiky si byla vědoma. Z těchto důvodů bylo vyloučeno přistoupení ke kterémukoliv ze zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Navíc s ohledem na skutečnost, že vzhledem k velmi nevěrohodnému „výpadku paměti“ při výsledku před správním orgánem dne 8. 2. 2019 ohledně jména partnera žalobkyně a adresy, kde měli sdílet společnou

domácnost, nebylo postaveno najisto, že by se žalobkyně na jí později udané adrese (M., P.) skutečně zdržovala, nepřipadalo v úvahu uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobkyně při svém výsledku sama připustila, že nemá peníze na složení finanční záruky, nebylo jí možno uložit ani zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) téhož zákona. S ohledem na dlouhodobé intenzivní protiprávní jednání žalobkyně (která na území České republiky pobývala neoprávněně a přes uložená pravomocná a vykonatelná správní vyhoštění téměř šest let) pak žalobkyni nebylo možno uložit ani zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Na těchto závěrech nemění ničeho ani žalobkyní poukazovaná skutečnost, že při svém výsledku uvedla, že v případě, že bude muset vycestovat, vycestuje na Ukrajinu dobrovolně. Dosavadní protiprávní jednání žalobkyně dle závěru soudu nenásvědčuje pravdivosti tohoto tvrzení. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců; kdyby žalovaný v případě žalobkyně rozhodl o uložení zvláštního opatření, zjevně by tím mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění.

30. Co se týče námitek, že zajištění negativně dopadá na fyzické zdraví žalobkyně, která má silnou alergii, trpí zavodňováním a trombózami a v důsledku zavodňování rychle přibývá na váze, tato tvrzení, i kdyby se zakládala na skutečnosti (žalobkyně je nijak neprokázala), nemají vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného o nepropuštění ze zařízení. Žalobkyně má navíc možnost dle § 148 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podat stížnost ministerstvu vnitra pro porušení ustanovení hlavy XII části první zákona o pobytu cizinců, event. návrh ministru vnitra na přezkoumání způsobu vyřízení stížnosti. Pokud jde o tvrzené pochybení policie, která žalobkyni neměla umožnit si v klidu přechíst rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ze dne 7. 5. 2019, ani toto pochybení, i kdyby se skutečně stalo, nemá vliv na zákonnost zajištění žalobkyně, resp. na zákonnost rozhodnutí o jejím nepropuštění ze zařízení. Žalobkyně se přitom s tímto rozhodnutím ze dne 7. 5. 2019 zjevně seznámila, neboť proti němu podala žalobu (ta byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu č.j. 1 A 31/2019-64). Jak navíc žalobkyně sama připustila v žalobě, proti tomuto postupu policie nepodala žádnou stížnost. K dalším tvrzeným pochybením policie ohledně vztahu k návštěvám žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců konaným ve dnech 27. 5. 2019 a 7. 6. 2019 soud podotýká, že tato tvrzená pochybení se měla odehrát až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16. 5. 2019, přičemž soud při svém rozhodování vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s.ř.s.). I kdyby pak skutečně ke všem žalobkyní vytýkaným pochybením došlo (a to teoreticky i před vydáním napadeného rozhodnutí), ani tato skutečnost by neměla žádný vliv na otázku další existence důvodů pro zajištění žalobkyně, a tedy ani na zákonnost rozhodnutí o nepropuštění žalobkyně ze zařízení ve smyslu § 129a zákona o pobytu cizinců. Z těchto důvodů soud neprováděl dokazování stížnostmi žalobkyně na chování policistů. Pokud jde o blíže nespecifikované navazující námitky o nepřiměřené délce zajištění, k tomu soud uvádí, že délku zajištění žalobkyně považuje za obvyklou, souladnou se zákonem (srov. § 125 zákona o pobytu cizinců) a nikterak excesivní.

31. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci. Z týchž důvodů pak soud považoval za nadbytečné provádět dokazování žalobcem navrženými listinami, přičemž navíc většina z nich je již součástí správního spisu (dokazování správním spisem se přitom neprovádí, srov. rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č.j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

32. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. července 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.